



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem Sancti Thomæ Tomvs ...

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

Eadem veritas ex Patribus ostenditur. c. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

nant distinctionem Christi à Patre æterno, optime etiam Arrium cõuincunt. Inter alia dicit Paul. de Christo, qui cum sit splendor gloriæ, & figura substantiæ eius. portansque omnia verbo virtutis sue, purgationem peccatorum faciens, sedet ad dexteram in excelsis, &c. Vbi ostenditur distinctio personalis, cum dicitur, & figura substantiæ. Græcè, Hypostasis, hoc est supposita vel personæ vt explicabimus infra disput. 13. cap. 4.

Deinde cum dicitur, portansque omnia verba virtutis sue, denotat omnipotentiam, qua solo nutu gubernat vniuersa, vt ostendemus infra quæstione 34. art. 2. exponentes eundem locum, propter quod testimonium, vt scribit Theodoretus ibidem, hanc Epistolam negarunt Arriani esse canonicam.

CAPVT III.

Eadem veritas ex Patribus ostenditur.

Per multa, & eaque præclara sunt Patrum testimonia pro catholica veritate, non modo Patrum, qui post Concilium Nicenum fuerunt, quibus patrum deferunt Arriani, verum etiam antiquorum, qui multo ante scripserunt. Est in primis Dionys. c. primo de diuinis nominibus, & ca. 3. de Mystica Theologia, vbi expresse cum vnitatem deitatis Trinitatem personarum ob secunditatem concedit. Idem disceris verbis tradit Martialis in Epistola ad Burdegalenses cap. 10. Ignatius in Epist. ad Philipp. vbi ait credendum esse, non in vnum trinominem, nec in tres Incarnatos, sed in tres eiusdem honoris, & alia multa. Sunt etiam Iustinus in lib. de recta fidei explanatione & in Apologia ad Antonium, & in Dialogo cum Triphone, Athenagoras in Apologia ad Antonium, Ireneus lib. 3. contra hæreses cap. 6. 8. & 10. Clemens Alexan. lib. primo pedagogi de Origine iam satis diximus cap. primo huius disputationis, Tertull. lib. 3. aduersus Marcionem cap. 25. & lib. aduersus Praxeam cap. 9. & 10. Pro eadem catholica veritate scripserunt Athanas. orationes contra Arrianos, Hilarius libros de Trinitate, Ambrosius de fide Orthodoxa contra Arrianos, Aug. libros de Trinitate, sed speciatim contra, sermonem Artij. contra Maximinum Arrianum, contra Falicianum. Cyrillus libros de Incarnatione, Idacius Clarus librum aduersus Variandum qui habetur tomo 5. Bibliot. sacrae, Gregorius Baticus Episcopus Eliberianus librum de Trinitate & fide contra Arrianos, qui est in 8. tomo Bibliot. sacrae, & alij, quos longum esset recensere. Definita denique est hæc veritas ab Ecclesia, primum in Concilio Niceno sub Siluestro Papa & constantino Imperatore, postea idem Imperator anno 30. Imperij conuocauit Hierosolymam concilium, vbi idem definitum fuit & Symbolo Niceno addita est particula, consubstantialem Patri, Græcè διὰ τοῦ ὁμοίου, eo quod hæretici Semitarriani τῶν ὁμοίου, id est similes substantiæ, solum esse dicebant, addiderunt, etiam ibidem Patres partem illam, Deum de Deo, Deum verum de Deo vero, Deinde in Concilio Constant. r. cap. 7. & in Tolet. primo, in confessione fidei, in Ephesino sub Cælestino, in Chalcedonensi, & in alijs multis idem definitum est.

Ex Summis Pontificibus idem statuerunt Felix Vazquez. in 1. partem Tom. II.

1. in Epistola 3. Marcellinus primus in Epistola ad Salomonem: Anacleus Epistola prima, Ioan. secundus Epistola ad Valentinum, Plura. in confirmationem eiusdem doctrinæ possemus adducere: sed hæc sufficiant, vt nouos Arrianos pudeat, iam diu damnatam doctrinam ab inferis reuocasse. Sed eorum argumenta, aut potius periculis agutias audiamus.

CAPVT IV.

Argumenta Arrianorum.

Primo loco Valentinus Gentilis, & Transsiluani argumentantur ex Ignatio Epistola ad Magnesianos, vbi de Christo ait, Vnum & solum verum Deum Patrem suum annunciauit. Vnde colligunt, ergo solus Pater est verus Deus, non filius. Verum particulam solum, perperam Valentinus intellexit: ea enim refertur ad Deum, quem solum & verum appellat, sicut Ioan. 7. Vt cognoscant se solum Deum verum, vt excludat alios Deos: sed non refertur ad Patrem, vt excludat alias personas in eadem natura, sicut ex verbis citatis satis liquet.

Secundo obijciunt eundem Ignatium in Epistola ad Tarsenses, vbi de Christo ait. Et quia non est ipse ille, qui est super omnia Deus, sed filius ipsius, sentit ergo filium Dei non esse Deum super omnia. Respondeo non negare Ignatium Filium Dei esse Deum super omnia: cum postea pauca interiectis de Christo dicat, illum non esse purum hominem, per quem, & in quo facta sunt omnia: id quod latius profequitur: & aliquibus interpositis ait. Quomodo ergo huiusmodi homo est purus, ex Maria demum habens initium, vt esset, non potius Deus verbum, & Filius vnigenitus, de quo dictum est, In principio erat Verbum, &c. Vbi aperte Deum esse confitetur: in illis ergo prioribus verbis consulto non dixit Ignatius, Et quia non est Deus super omnia, sed. Et quia non est ille, qui est super omnia Deus, volens solum Filium à Patre supposito distinguere, & asserere esse aliam personam ab illo, dixit ergo, non est ille, pronomine enim ille, denotauit personam. Nam quædam verba Pauli appropriauit Patri, quædam Filio, personæ Patri tribuit illa Vnus Deus Pater, ex quo omnia, & hunc dixit appellari super omnia Deum, illa vero, Vnus Dominus Iesus Christus, per quem omnia, applicauit Filio.

Tertio asserunt eiusdem Ignatij verba in Epistola ad Philippen. probat enim in principio Epistolæ, Patrem esse vnum illis verbis, Deut. 6. Dominus Deus tuus Deus vnus est. Deinde post medium introducit Christum loquentem cum Sathana tempore tentationis in hæc verba, scio cum (scilicet Deum) noui vnum solum, cui non denego seruire, à quo tu apostata factus es, non sum Antitheus, hoc est, contrarius Deo, confiteor eius eminentiam. Ex quibus colligunt Transsiluani solum Patrem esse Deum, cui seruitus debeat. Miror tamquam obsecratos habeant oculos hi noui Arriani, qui præclarum testimonium de Christi diuinitate in eadem Epistola verbis interiectis non viderint, aut potius vidisse dissimulent. Nam postquæ probauit, vnum esse Patrem, non multos, ex illis verbis Deuteronomij, subiungit, vnus quoque & Filius Deus verbum, vnigenitus (inquit) qui est in sinu Patris, cum ergo ait, Dominus Deus tuus Deus vnus est, approprians illa verba Patri, non negauit Filium

B 3 lium

qui eam docuerant. Falx. Marcellinus Anacleus, Hyginus, Ioan. 2.

Prima obiectio hæreticorum ex Ignatio. Valenti. 17.

Ioan. 17.

Secunda ex eodem obiectio.

Solutio.

18. Tertia ex eodem obiectio.

Renunciatur ex eodem loco.